

MOZES OP NEBO

Wijd blikte de grijze Godsman en zijn oog aanschouwt
Het lachend land tot aan de verre bergen,
Die tartend in het noord den hoogen hemel tergen,
Waar steil de steenklip rijst hoog boven 't cederwoud.

Dit was zijn schoone droom in lavend koelen nacht,
Als hunkerend zijn ziel vooruit vloog naar de streken
Die nimmer naad'rend achter wiss'lend' einders weken,
Een lokkend visioen, dat zwervers tegenlacht —

Nu, als zijn laatste loon voor 't afgestreden leven,
Dit vreemde vergezicht aan 't eind der lange baan.
Nu mag hij stervend zien, maar nimmer binnengaan —
Verterend heimwee doet zijn dorre lippen beven.

Dan, plots, vervaagt het land en zien zijn stralend' oogen
Een zuiv're zon, Gods heilig aangezicht,
Dat zich ontfermend neigt — zijn stukkend' adem zwicht
En naar 't Beloofde Land is reeds de ziel gevlogen.

P. JONGELING